

END OF WATCH

อวสาน

สตีเวน คิง เขียน

โสภณา เชาว์วิวัฒนกุล แปล

เฝ้าว่ากันว่าเบรดี ฮาร์ตส์ฟิลด์ กลายเป็นผัก
แต่ผักบางชนิดก็ทำให้คนตายได้...อย่าลืมสิ

“จากปลายปากกาของนักเขียนขายดีที่สุดตลอดกาล”

อวสาน

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ล ำ ด้ ญ

“โลกนี้มีพิธีกรรมลึกลับที่ทำกันมาตั้งแต่ยุคดึกดำบรรพ์
เรียกว่า การอ่านหนังสือ
คุณอาจเคยได้ยินมาบ้างมั้ย”

อวสาน

End of Watch

สตีเวน คิง
เขียน

โสภณา เซาร์วิวัฒน์กุล
แปล

แต่ ๖ มัส แฮร์ริส

คว่ำปิ่นมา
กลับเข้าไปที่ห้อง
คว่ำปิ่นมาสักกระบอก
ไม่สนว่าล้ากลิ้งเดียวหรือคู่
ขอตายดีกว่า
ที่จะมีชีวิตแสนเศร้าเฝ้าครวญเพลงบลูส์
— วงดนตรีควอตส์แคนเดียนเร้กวิด

១០ ឈ្មោះ ២០០៩
ហ្វឹក ឥតខ្ចី

ก่อนฟ้าสว่าง คือช่วงเวลาที่มีมืดที่สุดเสมอ

คำพูดติดตลกรบร้าโบราณประโยคนี้นี้ผุดขึ้นในหัวของริบ มาร์ติน ขณะรถฉุกเฉินที่เขาขับแล่นช้าๆ ไปตามถนนอัปเปอร์มาร์ลโบโรห์ มุ่งหน้ากลับไปยังฐานที่มั่นที่สถานีดับเพลิง ๓ ในความเห็นของเขา ใครก็ตามที่คิดคำพูดประโยคนี้นั้นที่จริงพูดจาค่อนข้างเข้าเค้า เพราะเขามืดของวันนี้มืดเสียยิ่งกว่าข้างในรูกันของตัววุ๊ดซัค ทั้งที่พระอาทิตย์กำลังจะขึ้นในอีกไม่นานนี้แล้ว

แต่เชื่อว่าดวงอาทิตย์จะช่วยอะไรได้มากเมื่อมันโผล่พ้นขอบฟ้าออกมาในที่ที่สุด รวากับว่าเขานี้ยามฟ้าสว่างมีอาการเมาค้าง หมอกลงหนาและมีกลิ่นอายทะเลสาบเกรตเลกที่ไม่ได้ยิ่งใหญ่สมชื่อซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่เท่าไร หน้าซ้ายยังมีฝนบางโปรยปรายชอกชอนฝากลุ่มหมอกลงมาเพียงเพื่อทำให้สถานการณ์โดยรวมทวีความบั่นทึงมากยิ่งขึ้น รีบกดปุ่มควบคุมที่ปัดน้ำฝนจากระดับกลางลดลงมาเหลือระดับช้า ห่างออกไปข้างหน้าเล็กน้อย ชุ่มโคล้งสีเหลืองคู่หนึ่งซึ่งไม่มีทางเข้าใจผิดว่าเป็นอย่างอื่นโผล่ขึ้นมาท่ามกลางความมืด

“เต้าทองแห่งอเมริกา!” เจสัน แร็พชีส ตะโกนจากเบาะนั่งข้างคนขับ รีบทำงานเป็นผู้ช่วยรถพยาบาลฉุกเฉินมาสิบห้าปี เคยร่วมงานกับเจ้าหน้าที่หน่วยแพทย์เคลื่อนที่มานับไม่ถ้วน และเจซ แร็พชีส คือคนที่เยี่ยมที่สุด แร็พชีสเป็นคนสบายๆ เวลาที่ไม่มီးอะไรเกิดขึ้น แต่จะมีสมาธิแน่นแน้เฉียบคมยามที่ทุกอย่างประเดประดังเข้ามาพร้อมกัน “เราจะมีอาหารตักถึงท้องแล้ว! ขอพระเจ้าอำนวยพรแก่ระบบทุนนิยม! ขับเข้าไปเลย ขับเข้าไปเลย!”

“นายแน่ใจนะ” รีบถาม “หลังจากเพิ่งเห็นบทเรียนอย่างเป็นทางการว่าอาหารบ้าๆพวกนี้ทำอะไรกับร่างกายของเราได้บ้างเนี่ยนะ”

ทั้งคู่เพิ่งกลับออกมาจากคฤหาสน์หรูหลังหนึ่งในเขตชุการ์ไฮด์ส ชายชื่อฮาร์วีย์ กาเลน โทเร.แจ๊จ ๔๑๑ ว่ามีอาการเจ็บหน้าอกอย่างรุนแรง รีบกับคู่หูพบเขานอนอยู่บนโซฟา ภายในห้องที่พวกเศรษฐีจะต้องเรียกว่า “ห้องใหญ่” อย่างไม่ต้องสงสัย กาเลนสวมชุดนอนผ้าไหมสีน้ำเงิน สภาพในตอนนั้นดูเหมือนปลาปาฟเกยตื้น ผู้เป็นภรรยาฉวยฉวยนอนอยู่ใกล้ๆ ร่างของสามี เชื่อว่าเขาอาจกลับบ้านเก่าได้ตลอดเวลา

“มิกี้ ดี มิกี้ ดี!” เจสันครวญพร้อมกับโยนตัวขึ้นๆลงๆบนเบาะนั่งเจ้าหน้าที่แพทย์ที่ทำงานอย่างเป็นมืออาชีพ มีประสิทธิภาพ และเคร่งขรึม ซึ่งเป็นผู้ตัดสินญาณชีพของมิสเตอร์กาเลนเมื่อครู่หายไปแล้ว (รีบบ่อยๆในระหว่างนั้น หิวกระป๋องเครื่องมือนปฐมพยาบาล พร้อมด้วยอุปกรณ์เปิดทางเดินหายใจกับเครื่องมือที่ใช้ในการกระตุ้นหัวใจเตรียมไว้พร้อมสรรพ) ตอนนี้เจสันดูเหมือนเด็กอายุสิบสี่ที่ตัวโตเกินวัยเมื่อผมสีทองตกลงมาปรกกลุณย์นั้นตา “บอกให้ขับเข้าไปในเล้า!”

รีบบขับเข้าไป เขาอาจกินบิสกิตได้สักรอกสักชิ้นหนึ่งกับแซลชราวนที่หน้าตาเหมือนลินควายอบ

มีรถจอดรออยู่แค่ไม่กี่คันที่ร้านอาหารแบบไครฟ์ทรูแห่งนั้น รีบบเข้าไปต่อท้ายแถว

“อีกอย่าง ใ่ว้าหมอนั้นจะหัวใจวายจริงๆเสียเมื่อไหร่” เจสันว่า “แค่เสฟอาหารเม็กซิกันเข้าไปเกินขนาดเท่านั้นเอง เขาไม่ยอมให้เราพาส่งโรงพยาบาลด้วยซ้ำไม่ใช่หรือไง”

ใช่ หลังจากเรอเต็มรักออกมาสองสามครั้ง และระเบิดเสียงทรอมโบนออกจากอวัยวะครึ่งล่างของลำตัว ซึ่งทำให้ภรรยาที่ผอมเป็นไม้เลียบผีของเขาต้องแผ่นแนบออกไปตั้งหลักในครัว มิสเตอร์กาเลนก็ลุกขึ้นมานั่ง พุดขึ้นว่าตนเองรู้สึกดีขึ้นมากแล้ว และบอกทั้งคู่ว่า ไม่ละ เขาคิดว่าไม่มีความจำเป็นต้องส่งเขาไปที่โรงพยาบาลโคเนอร์เมโมเรียล รีบบกับเจสันก็คิดอย่างนั้น หลังจากฟังเจ้าตัวสารยาว่าสวาปามอะไรเข้าไปบ้างที่ร้านอาหารที่ฮิวโนโรสในคืนที่ผ่านมา ชิพจรรยาของกาเลนยังคงดันแรง และแม้ว่าความดันจะยังสูงในระดับที่ไม่น่าวางใจ แต่มันอาจเป็นอย่างนั้นมานานนับปีแล้วก็ได้ และปัจจุบันถือว่าอยู่ในระดับคงที่ เครื่องกระตุ้นหัวใจอัตโนมัติที่รีบบเตรียมไว้ไม่ได้ถูกหยิบออกจากกระเป๋าด้านแคนวาส

“ฉันเอาแมคมัฟฟินไปกับแซลชราวนอย่างละสอง” เจสันประกาศ “แล้วก็กาแฟดำ แต่คิดอีกที จัดแซลชราวนมาสามเลยดีกว่า”

รีบบยังไม่เลิกคิดถึงกาเลน “ครั้งนี้เพราะอาหารไม่ย่อย แต่อีกไม่นานหมอนั้นต้องเจอของจริงแน่นอน สมองตายเพราะขาดเลือดไปเลี้ยงแบบสายฟ้าแลบ นายคิดว่าน้ำหนักตัวของเขาอยู่ที่เท่าไร สามร้อยปอนด์ สามร้อยห้าสิบ”

“อย่างน้อยต้องมีสามร้อยยี่สิบห้า” เจสันว่า “หยุดทำลายอรรถรสในการกินมือเข้าของฉันได้แล้ว”

รีบบโบกมือข้างหนึ่งไปทางซุ้มทองคุดที่พุ่งทะลุผ่านหมอกของทะเลสาบขึ้นมา “บ่อไซมันแห่งนี้ รวมถึงร้านอาหารอื่นๆที่จัดอยู่ในหมวดหมู่เดียวกัน นี่คือการ

ของความผิดปกติครั้งหนึ่งที่เกิดขึ้นกับอเมริกา ในฐานะที่นายเป็นบุคลากรทางการแพทย์ ฉันมั่นใจว่านายรู้เรื่องนั้นดี แล้วดูสิว่านายสั่งอะไร คิดแบบเร็วๆ ก็ต้องมีเก๋าร้อยแคลอรีเลยนะ ไฉนผู้ชาย ยิ่งถ้าเพิ่มไส้กรอกเข้าไปในแมคคัมพ์ไฟโดเวอร์ไข่ด้วยละก็ มีหวังขึ้นไปแตะพันสามแน่นอน”

“นายจะสั่งอะไร ดอกเตอร์รักสุขภาพ”

“บิสกิตไส้กรอกหนึ่ง หรืออาจจะสอง”

เจสันตอบไล่เธอ “นี่สิคนจริง!”

แถวขยับไปข้างหน้า รถของทั้งคู่อยู่ห่างจากหน้าต่างที่เป็นจุดสั่งอาหารแค่สองคัน ตอนที่วิทยุสื่อสารได้คอมพิวเตอรืบนแผงหน้าปัดแผดเสียงลั่น โดยปกติเจ้าหน้าที่ศูนย์วิทยุจะใจเย็น นิ่ง และเก็บอาการ แต่วันนี้กลับพูดจาเหมือนดีเจสติเฟื่องหลังจากอัดเรดบูลมากเกินไปขนาด “รถฉุกเฉินและรถดับเพลิงทุกหน่วยโปรดทราบ เราได้รับแจ้งว่ามีเหตุเอ็มซีโอเกิดขึ้น! ย้า เอ็มซีโอ! ขอประกาศให้รถฉุกเฉินและรถดับเพลิงทุกคันไปจุดที่เกิดเหตุด่วนที่สุด!”

เอ็มซีโอเป็นตัวย่อของเมสแซจลิตีอินซิเดนท์...เหตุที่มีผู้บาดเจ็บจำนวนมาก รือบกับเจสันหันไปจ้องหน้ากัน เครื่องบินตก รถไฟชน ระเบิด หรือการก่อการร้ายต้องเป็นหนึ่งในสี่อย่างนี้ค่อนข้างแน่

“สถานที่คือศูนย์ประชุมถนอมมาร์ลโบโรห์ ย้า ศูนย์ประชุมถนอมมาร์ลโบโรห์และขอย้ำอีกครั้งว่า นี่คือการเอ็มซีโอที่มีแนวโน้มว่าจะมีผู้เสียชีวิตหลายรายขอให้ปฏิบัติงานด้วยความระมัดระวัง”

ห้องใต้ของรือบ มาร์ติน เซมิงเกลียวขึ้นมาทันที จะไม่มีการประกาศเตือนให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานด้วยความระมัดระวัง ถ้าคุณกำลังมุ่งหน้าไปยังที่เกิดเหตุเครื่องบินตก รถไฟชน หรือแก๊สระเบิด นั่นเท่ากับเหลือการก่อการร้ายแค่ออย่างเดียว และมีความเป็นไปได้ว่าตอนนี้เหตุการณ์อาจจะยังไม่สงบด้วย

เจ้าหน้าที่ศูนย์วิทยุเริ่มทวนคำพูดอีกครั้ง เจสันกดปุ่มเปิดไฟฉุกเฉินและไซเรน ขณะที่รือบกระซอกพวงมาลัยและนำรถฉุกเฉินไฟที่ไลเนอร์หักออกเลนนอกของร้านอาหารโดยเฉียดกันชนรถคันหน้าเล็กน้อย ทั้งคู่อยู่ห่างจากศูนย์ประชุมแค่เก้าช่วงตึก แต่ถ้ามุ่งหน้าไปอัลกออิดะฮ์กำลังใช้ปืนอาก้ากราดยิงที่นั่นอยู่ละก็ อาวุธเดียวที่ทั้งคู่สามารถใช้ในการตอบโต้ได้ก็คือ เครื่องกระตุ้นหัวใจอัตโนมัติที่ไว้วางใจได้

เจสันคว้าไม้ค้อนขึ้นมา “รับทราบ ศูนย์วิทยุ นี่คือการฉุกเฉินหมายเลข ๒๓ สังกัดสถานีดับเพลิง ๓ เราจะไปถึงที่เกิดเหตุในอีกหกนาทีก่อนโดยประมาณ”

เสียงไซเรนของรถคันอื่นๆ ดังจากพื้นที่ส่วนต่างๆ ของเมือง แต่ฟังจาก

เสียงแล้ว ร็อบเดาว่ารถของเขาคือคันที่อยู่ใกล้ที่เกิดเหตุมากที่สุด แสงสีเทาหม่นเริ่มคืบคลานสู่บรรยากาศ ขณะที่ทั้งคู่เลี้ยวรถออกจากร้านแมคโดนัลด์เข้าสู่ถนนอัปเปอร์มาร์ลโบโรห์ รถสีเทาคันหนึ่งลุยฝ่าหมอกสีเทาที่บอออกมา เป็นรถเก๋งสี่ประตูคันใหญ่ที่ฝากระโปรงอยู่ในสภาพยับเยินและกระจกหน้ามีสนิมเกาะทั่วไปหมด เป็นเวลาครู่หนึ่งที่ไฟหน้าระบบเอซดีที่เปิดเป็นไฟสูงสาดเข้ามาที่หน้าของทั้งคู่โดยตรง ร็อบบีบแตรลมสองปากและรีบหักหลบ รถคันนั้นซึ่งดูเหมือนจะเป็นรถเมอร์เซเดส แต่เขาไม่แน่ใจ หักกลับเข้าไปอยู่ในเลนตัวเอง และหลังจากนั้นก็มองเห็นแคไฟท้ายที่พลุบหายเข้าไปในม่านหมอก

“พระเจ้าช่วย เกือบไปแล้วนะนั่น” เจสันพูด “นายไม่เห็นเลขทะเบียนใช่ไหม?”

“ไม่” หัวใจของร็อบเต้นแรงมากจนเขารู้สึกได้ถึงแรงกระแทกตบๆ ในลำคอทั้งสองข้าง “ฉันกลัวแต่พยายามช่วยชีวิตเราสองคนอยู่ เป็นไปได้ยังไงที่จะมีคนเจ็บบ่อยๆขนาดนั้นถ้าเหตุการณ์เกิดที่ศูนย์ประชุม ป่านี้นะพระเจ้ายังไม่ตื่นนอนเลยด้วยซ้ำ และศูนย์ก็น่าจะยังปิดอยู่”

“อาจเป็นอุบัติเหตุรถเมอร์เซส”

“ทนายใหม่ รถเมอร์เซสแถวแรกเริ่มตอนหกโมงเช้า”

ไซเรน มีเสียงไซเรנדังจากทั่วทุกสารทิศ เริ่มดังขึ้นพร้อมๆ กันเหมือนเครื่องหมายแสดงตำแหน่งบนจอเรดาร์ รถตำรวจคันหนึ่งวิ่งแซงไป แต่เท่าที่ร็อบบอกได้ จนถึงตอนนี้รถของทั้งคู่ยังคงนำหน้ารถฉุกเฉินและรถดับเพลิงคันอื่นๆ อยู่

ซึ่งทำให้เรามีโอกาสจะเป็นพวกแรกที่ถูกลงหรือถูกระเบิดโดยคนอาหรับบ้าๆ ที่แหกปากตะโกนถึงพระเจ้า เขาคิด โชคดีชิบเป๋ง

แต่งงานคืองาน ด้วยเหตุนี้เขาจึงเลี้ยวรถเข้าถนนลาดชันที่นำขึ้นไปสู่กลุ่มอาคารหน่วยราชการหลักของเมือง และหอบประชุมอัปพลิเคชันที่เขาจะลงคะแนนเสียงต่อไปเรื่อยๆ จนกว่ามันจะถูกจับย้ายออกไปอยู่ชานเมือง

“เบรค!” เจสันร้องลั่น “ฉิบหาย ร็อบบี เบรค!”

ผู้คนมากมายวิ่งฝ่าหมอกตรงมาทางพวกเขา สองสามรายชวยผีเท้าเร็วจีและแทบควบคุมไม่ได้เนื่องจากเป็นทางลงเขา บางคนกำลังกรีดร้อง ชายคนหนึ่งล้มกลิ้ง ลุกขึ้น และวิ่งต่อ ชายเสื้อขาวตัวน้สับัดพับได้เสื้อแจ็กเก็ต ร็อบเห็นถุงน่องของผู้หญิงคนหนึ่งขาดเป็นริ้วๆ หน้าแข้งอาบเลือด และเหลื่อรองเท้าข้างเดียว เขาเบรคเอี้ยด รถหน้าทึม อุปกรณ์สารพัดอย่างที่ไม่ได้ถูกรัดไว้กระเด็นไปทั่วคันรถ ขวดยา ขวดน้ำเกลือ เข็มฉีดยาหลายท่อนลิวหวือเป็นจรวดออกจากตู้ที่ไม่ได้ล็อก ซึ่งเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนระเบียบ เปลหามที่ไม่ได้ถูกใช้กับมัสเตอร์

กาเลนตีดพลัจะออกจากผนังรถ หูฟังอันหนึ่งสบซ่องลอยมากระแทกกระจกหน้า และตกลงมาบนคอนโซลกลาง

“ค่อยๆ คลานไป” เจสันพูด “แค่คลานนะ เข้าใจไหม อย่าทำให้ทุกอย่างเลวร้ายไปกว่านี้”

รีบแตะคันเร่งเบาๆ บังคับรถไต่ขึ้นไปตามถนนชันๆ สายนั้น ความเร็วตอนนั้นลดเหลือแค่ความเร็วของคนเดินเท้า ผู้คนยังคงหลังไหลออกมาอย่างต่อเนื่อง ดูเหมือนจะมีจำนวนหลายร้อย บางคนเลื้อยออก ส่วนใหญ่ไม่มีบาดแผลที่เห็นได้ชัด แต่ทุกคนดูหวาดกลัว เจสันเปิดกระจกฝั่งผู้โดยสารและชะโงกออกไป

“เกิดอะไรขึ้น ใครก็ได้ช่วยบอกทีว่าเกิดอะไรขึ้น!”

ชายคนหนึ่งหยุดตรงพวกเขา ใบหน้าแดงก่ำและกำลังหอบหายใจ “รถ มันวิ่งแหวกกลุ่มคนเข้ามาเหมือนเครื่องตัดหญ้า ไอ้ชั่วชาติคลาดผมไปแค่หน่อยเดียว ผมไม่รู้ว่ามันชนไปถึงกี่คน เราถูกล้อมเหมือนหมูเพราะมีเสาที่พวกเขาเอามาตั้งเพื่อให้ทุกคนอยู่ในแถว ไอ้เลวนั้นงี่เง่าที่จะทำอย่างนั้น บนนั้นมีคนนอนเจ็บกันเป็นเบือเหมือนกับ...เหมือนกับ...โอ ให้ตายเถอะ เหมือนตุ๊กตาอบเลียด ผมเห็นคนตายอย่างน้อยสี่คน แต่ที่จริงต้องมีมากกว่านั้นแน่”

ชายคนนั้นเริ่มเดินต่อ คราวนี้ย่าเท้าหนักๆ แทนที่จะวิ่งเนื่องจากฤทธิ์อะดรีนาลินจางหาย เจสันปลดเข็มขัดนิรภัยและชะโงกออกไปตะโกนไล่หลังเขา “คุณเห็นสีของมันหรือเปล่า รถคันที่ก่อเหตุ นั่นนะ”

ชายคนนั้นหันกลับมา ใบหน้าซีดเซียวและשובตอบ “สีเทา รถสีเทาคันใหญ่เบ้อเริ่ม”

เจสันทิ้งตัวกลับลงมานั่งและหันไปมองหน้ากันกับรีบ ไม่มีใครจำเป็นต้องพูดออกมา มันคือรถคันที่ทั้งคู่หักหลบตอนออกจากร้านแมคโดนัลด์ และที่สุดแล้วสิ่งที่ติดอยู่บนกระจังหน้าก็ไม่ใช่สนิม

“ไป รีบไป เราจะกลับมาหวงข้าวของหลังรถกันทีหลัง ตอนนี้พาเราทั้งคู่ไปให้ถึงงานเลี้ยงโดยไม่ชนใครเท่านั้นพอ เข้าใจไหม”

“เข้าใจ”

ตอนที่รีบขับรถขึ้นไปถึงลานจอด ความโกลาหลเริ่มซาลงบ้างแล้ว คนจำนวนหนึ่งกำลังเดินออกจากที่นั่นด้วยผีเท้าปกติ ขณะที่บางคนอยู่ต่อเพื่อช่วยเหลือพวกที่โดนรถสีเทาคันนั้นชน ขณะเดียวกันก็มีพวกเลวๆไม่กี่คนที่โผล่หัวมาทุกครั้งที่มีเหตุให้คนมากมายมาชุมนุมกัน คนพวกนี้กำลังใช้โทรศัพท์มือถือถ่ายภาพหรือบันทึกภาพเคลื่อนไหว อาจหวังว่าคลิปที่ตนเองถ่ายจะกลายเป็นกระแสในยูทูบ เสาโครเมียมที่ยังมีเทปสีเหลืองพิมพ์ข้อความ **ห้ามผ่าน** พันติดอยู่ล้อมระเนระนาด

อยู่บนพื้นลาดยางมะตอย

รถตำรวจที่วิ่งแข่งทั้งคู่มาก็ก่อนหน้านี้ตอนนี้อัดชิดกับตัวอาคาร ใกล้ถุนนอนใบหนึ่งที่มีมือชาวผอมบางยื่นออกมา ร่างของชายคนหนึ่งนอนแผ่พาดอยู่ด้านบนตรงจุดกึ่งกลางของกองเลือดที่แผ่ออกไปทั่ว นายตำรวจกวักมือให้รถของทั้งคู่เดินทาง แชนที่โบกไหว ๆ ช่างนั้นดูเหมือนค้างอยู่ในท่ากระตุกท่ามกลางแสงสีน้ำเงินจ้าที่หมุนวน ๆ จากแผงไฟบนหลังคารถสายตรวจ

รีบคว้าอุปกรณ์รับส่งข้อมูลเคลื่อนที่ลงจากรถ ขณะที่เจสันวิ่งอ้อมไปท้ายรถก่อนจะกลับมาอีกครั้งพร้อมกับกระเป๋าเครื่องมือปฐมพยาบาลและเครื่องกระตุ้นหัวใจอัตโนมัติ ท้องฟ้ายังคงสว่างขึ้นตามลำดับ ตอนนี้อริบสามารถอ่านป้ายที่โบกสะบัดเหนือประตูใหญ่ของหอประชุม **รับประกันงาน ๑,๐๐๐ อัตรา!** *เรายืนหยัดเคียงข้างประชาชน! -นายกเทศมนตรี แรล์ฟ คินส์เลอร์*

เอาละ นั่นคือคำอธิบายว่าทำไมคนจึงแหกกันมาที่นี่ในเวลาเข้ามิดขนาดนี้ งานมหกรรมแรงงาน ตอนนี้อย่างทุกคนกำลังล่าปากกันถ้วนหน้า เป็นอย่างนี้เรื่อยมานับตั้งแต่เศรษฐกิจพังพินาศอย่างไม่คาดฝันเมื่อปีก่อน แต่สถานการณ์เลวร้ายเป็นพิเศษสำหรับผู้คนในเมืองเล็กๆริมทะเลสาบแห่งนี้ งานเริ่มหดหายไปจากที่นี่ตั้งแต่ก่อนเข้าศตวรรษใหม่ด้วยซ้ำไป

รีบกับเจสันเริ่มเดินไปที่ถุนนอน แต่นายตำรวจสายศีรษะ ใบหน้าของเขาขีดเขียนไว้สีแดง “ผู้ชายคนนี้นับกับอีกสองคนในถุนนอนตายแล้ว ทั้งสองคนคงเป็นภรรยากับลูกที่ยังแบเบาะของเขา เขาคงพยายามปกป้องสองคนนั้น” นายตำรวจส่งเสียงสั้นๆในลำคอ เป็นเสียงที่กำลังระหว่างเสียงเรอกับเสียงขย่อน จากนั้นเขายกมือข้างหนึ่งขึ้นปิดปาก ก่อนจะลดมือลงและชี้ไปอีกทาง “ผู้หญิงคนนั้นอาจยังไม่ตาย”

ผู้หญิงคนที่ถูกพุดถึงนอนหงายแขนขากาง ขาทั้งสองข้างบิดออกจากลำตัว ท่อนบนเป็นมุมที่บ่งชี้ว่าได้รับบาดเจ็บสาหัส เป้ากางเกงสแล็คสีเบจตัวโก้เป็นวงคล้ำเพราะเปียกปัสสาวะ ขณะที่ใบหน้าของเธอ หรือสิ่งที่เหลืออยู่ มีคราบไขเปราะไปทั่ว บางส่วนของจมูกกับริมฝีปากบนแทบทั้งหมดฉีกขาด ฟันที่ครอบไว้สลายเผยโผล่เหมือนกำลังซูบกรรโชกโดยไม่รู้สึกตัว เลือดไต่กับครึ่งหนึ่งของสเวตเตอร์คอเต้านกขาดเช่นกัน บนลำคอและช่วงไหล่มีรอยตำหนิรุนแรงปรากฏทั่วไปหมด

ไอรัดหัววิ่งทับไปบนร่างของเธอจังๆ รีบคิด บดขยี้เธอราวกับตัวชิพมังก์ รีบกับเจสันคุกเข่าลงข้างๆเธอและหยิบถุงมือสีฟ้าขึ้นมาสวม กระเป๋าเงินของหญิงเคราะห์ร้ายตกอยู่ใกล้ๆ บางส่วนมีรอยยางรถยนต์วิ่งทับ รีบเก็บมันขึ้นมาและโยนใส่ท้ายรถฉุกเฉิน คิดในใจว่ารอยยางรถอาจกลายเป็นหลักฐานหรือ

มีประโยชน์อะไรสักอย่าง และแน่นอนว่าผู้หญิงคนนี้จะต้องการกระเป๋านี้
ถ้าเธอรอด

“เธอไม่หายใจ แต่ฉันยังจับใจเธอจริงๆ” เจสันพูด “แต่มันตื้นเขินและ
เบามาก จีกลเวตเตอร์ของเธอออกให้หมด”

รีบทำตามที่คุณบอก ยกทรงข้างหนึ่งพร้อมกับสายหลุดลงมาด้วย เขาดึง
ส่วนที่เหลือลงมาให้หมดเพื่อไม่ให้เกะกะ จากนั้นเริ่มบีบหัวใจ ในระหว่างนั้นเจสัน
ลงมือสอดท่อเข้าไปในหลอดลมของเธอ

“เธอจะรอดไหม” นายตำรวจถาม

“ไม่ทราบครับ” รีบตอบ “เราดูแลทางนี้เอง คุณไปจัดการเรื่องอื่นเถอะ
ถ้ารถกู้ภัยแท่งกันวิ่งขึ้นมาตามถนนเหมือนที่เราเกือบจะทำ จะต้องมีคนสักคน
ดูจนตายแน่นอน”

“อา ให้ตายสิ มีคนนอนเจ็บอยู่ทั่วไปหมด สภาพของที่นี่อย่างกับสนามรบ”

“ช่วยคนที่ช่วยได้ก็แล้วกันครับ”

“เธอหายใจแล้ว” เจสันโพล่งขึ้น “ช่วยฉันหน่อย รีบไป มาช่วยหนึ่งชีวิต
ตรงนี้นัก ทิววิหุสสื่อสารมา และแจ้งโรงพยาบาลโคเนอร์ว่าเรากำลังจะพาผู้บาดเจ็บ
ไปส่ง มีความเป็นไปได้ว่าเธออาจคอหัก กระดูกสันหลังหัก อวัยวะภายในได้รับ
บาดเจ็บ ใบหน้าเป็นแผลฉกรรจ์ และพระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่ายังมีอะไรอีกบ้าง อาการ
โดยรวมเข้าขั้นวิกฤติ ฉันจะอ่านสัญญาณชีพของเธอให้”

รีบติดต่อไปยังโรงพยาบาลผ่านทางอุปกรณ์รับส่งข้อมูลเคลื่อนที่ ขณะที่
เจสันยังคงบีบเครื่องช่วยหายใจ แผนกฉุกเฉินโรงพยาบาลโคเนอร์ตอบกลับมา
ทันที เสียงจากปลายสายนิ่งและกระฉับกระเฉง โคเนอร์เป็นศูนย์ผู้บาดเจ็บ
ฉุกเฉินระดับที่หนึ่ง หรือที่บางครั้งเรียกว่าขั้นพิเศษ ทุกฝ่ายจึงมีความพร้อมที่จะ
รับมือกับเหตุการณ์ในลักษณะนี้ มีการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ปีละห้าครั้ง

หลังจากติดต่อแจ้งเหตุแล้ว รีบวัดระดับออกซิเจนของเธอ (ซึ่งต่ำมาก
ตามคาด) จากนั้นหยิบเฟือกตามคอกับกระดานตามหลังสีส้มออกจากรถ ตอนนี้
รถกู้ภัยคันอื่นๆมาถึงแล้ว หมอกเริ่มลอยตัวขึ้น ทำให้ความร้ายแรงของหายนะภัย
ครั้งนี้ยิ่งปรากฏชัด

ทั้งหมดนี้เป็นฝีมือของรถคันเดียว รีบคิด ใครจะไปเชื่อ

“เออละ” เจสันพูดขึ้น “ถ้าอาการของเธอยังไม่คงที่ เราก็คงทำได้ดีที่สุดแค่นี้
ช่วยกันพาเธอขึ้นรถเถอะ”

ทั้งคู่ระวังที่จะประคองกระดานตามหลังให้เป็นแนวขนานกับพื้น จากนั้น
ยกเธอเข้าไปในรถฉุกเฉิน วางลงบนเปล และรัดร่างของเธอเอาไว้ให้แน่น

ใบหน้าซีดเซียวเสียโฉมของเธอถูกล้อมไว้ด้วยเฟือกตามคอ ทำให้เธอดูเหมือนเหยื่อของพิธีกรรมในหนังสือของชาวญสักรื่องหนึ่ง...เพียงแต่ว่าผู้หญิงในหนังประเภทนั้นส่วนใหญ่มักจะยังสาวและอยู่ในวัยที่พร้อมมีคู่ แต่ผู้หญิงคนนี้น่าจะอายุราวสี่สิบกว่าหรือต้นห้าสิบ แก่เกินไปที่จะออกมาทำงานทำ จะพูดอย่างนั้นก็ได้ และเพียงแค่มองสภาพของเธอตอนนี้ ร็อบก็รู้ทันทีว่าเธอจะไม่มีวันได้ออกมาทำงานทำอีกอย่างแน่นอน หรือแม้แต่ลุกขึ้นมาเดินก็ตาม ถ้าโชคเข้าข้างอย่างปาฏิหาริย์ เธออาจจะรอดจากภาวะพิการทั้งแขนและขา สมมติว่าเธอรอดตายละก็นะ แต่ไม่ว่าจะอย่างไร ร็อบคาดว่าร่างกายท่อนล่างของเธอนั้นจากช่วงเฮอร์ลงไปแล้วอายุขัยแล้วตลอดกาล

เจสันคุกเข่าลง เลื่อนหน้ากากพลาสติกใสมารอบปากกับจมูกของเธอไว้ จากนั้นเริ่มเปิดออกซิเจนจากถังที่ตั้งอยู่เหนือหัวเปล มีผ้าจับบนหน้ากากทันที ถือเป็นสัญญาณที่ดี

“ต่อไปล่ะ” ร็อบถาม ความหมายคือ จะให้ฉันทำอย่างไรต่อ

“หาที่ฉีดอะดรีนาลินจากไอ้กองขยะนั้นมาสักอัน หรือไม่ก็ไปหยิบจากในกระเป๋านั้น ซีฟजरของเธอเต้นได้ตื้ออยู่ช่วงหนึ่ง แต่ตอนนี้มันเริ่มเบาไปอีก หลังจากนั้นนายไปสตาร์ตรถได้เลย ดูจากอาการบาดเจ็บที่เธอได้รับ ต้องถือเป็นปาฏิหาริย์ที่เธอยังมีชีวิตอยู่”

ร็อบเจอที่ฉีดอะดรีนาลินใต้กล่องผ้าพันแผลที่พลิกคว่ำอยู่และส่งมันไปให้คูหุ จากนั้นเขาปิดประตูหลังบัง ก้าวขึ้นไปนั่งที่นั่นคนขับ และติดเครื่อง การเป็นรถคันแรกที่มาถึงที่เกิดเหตุที่มีผู้บาดเจ็บหลายราย หมายความว่าพวกเขาจะไปถึงโรงพยาบาลเป็นคันแรกด้วย นั่นจะช่วยเพิ่มโอกาสที่มีอยู่น้อยนิดของผู้หญิงคนนั้นขึ้นมาอีกเล็กน้อย แต่ถึงอย่างนั้นการเดินทางก็ยังคงต้องใช้เวลาลิบห้านาที แม้แต่ในเวลาเช้าตรู่ที่การจราจรยังบางตาแบบนี้ ร็อบคาดว่าเธอจะตายก่อนไปถึงโรงพยาบาลแรล์ฟ เอ็ม. ไคเนอร์ เมโมเรียล ซึ่งดูจากขอบเขตอาการบาดเจ็บของเธอแล้ว นั่นอาจเป็นผลลัพธ์ที่ดีที่สุด

แต่เธอไม่ตาย

บ่ายสามโมงของวันเดียวกัน เลยเวลาออกเวอร์มาหลายชั่วโมงแล้ว แต่ร็อบกับเจสันยังคงตกตะลึงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจนไม่คิดที่จะกลับบ้าน ทั้งคู่ยังอยู่ในห้องพักของสถานีดับเพลิงที่ ๓ กำลังดูช่องกีฬาอีเอสพีเอ็นโดยไม่เปิดเสียง ทั้งคู่ซบรถรับส่งผู้บาดเจ็บรวมแปดรอบ แต่ผู้หญิงคนนั้นอาการหนักที่สุด

“มาร์ทีน สโตเวอร์ นั่นคือชื่อของเธอ” เจสันพูดขึ้นในที่สุด “เธอยังอยู่ใน

ห้องผ่าตัด ฉันโทรไปถามที่โรงพยาบาลตอนที่นายไปเข้าห้องน้ำ”

“พอรู้ใหม่ว่าเธอมีโอกาสรอดอยู่เท่าไร?”

“ไม่รู้ แต่ทางนั้นยังไม่ยอมวางมือจากเธอ ซึ่งน่าจะพอบอกอะไรเราได้บ้าง ฉันค่อนข้างแน่ใจว่าเธอไปที่ศูนย์ประชุมเพื่อหางานตำแหน่งเลขานุการบริหาร ฉันค้นกระเป๋าสะพายของเธอเพื่อหาบัตรประจำตัว ได้กริปเลือดของเธอมาจากใบขับขี และเจอหนังสือรับรองปีกเบ้อเริ่ม ดูเหมือนเธอจะทำงานได้ดี ที่ทำงานหลังสุดของเธอคือธนาคารเบงก์ออฟอเมริกา แต่เธอโดนให้ออกเพราะทางนั้นลดคน”

“ถ้าเธอรอด นายคิดว่ายังไง อาจเสียแค่ขาก็ได้กระมัง”

เจสันมองไปที่จอโทรทัศน์ นักบาสเกตบอลกำลังวิ่งอยู่ในคอร์ท เขาเงยบ
ไปนานก่อนจะตอบคู่หู “ถ้าเธอรอด เธอจะต้องเป็นอัมพาตทั้งแขนและขา”

“แน่ๆ เลยหรือ?”

“เก๋าลิบเท้าเปอร์เซ็นต์”

โฆษณาเบียร์ปรากฏบนจอทีวี หนุ่มสาวกำลังเต้นกันอย่างสุดเหวี่ยงในบาร์
แห่งหนึ่ง ทุกคนกำลังสนุก แต่สำหรับมาร์ทีน สโตเวอร์ ความสนุกจบลงแล้ว
รีบพยายามคิดว่าเธอจะต้องเผชิญกับอะไรบ้างถ้าเธอรอดตาย ชีวิตที่ต้องนั่งรถเข็น
ไฟฟ้า เป่าลมใส่ท่อเมื่อต้องการออกคำสั่งให้มันเคลื่อนไหว ถูกป้อนอาหารเหลว
ทางสายยางหรือสายน้ำเกลือ หายใจโดยใช้เครื่องช่วยหายใจ อีไอส์ลุง มีชีวิตอยู่ใน
โลกทางการแพทย์อันโพล้เพล้

“คริสโตเฟอร์ รีฟ* ก็ยังอยู่มาได้อย่างไม่เลวร้ายนะ” เจสันพูดราวกับอ่าน
ความคิดของเขาได้ “คิดบวก เป็นแบบอย่างที่ดี เชิดหน้าสู้ปัญหา ฉันคิดว่า
เขายังกำกับหนังได้เรื่องหนึ่งด้วยซ้ำไป”

“เขาต้องเชิดหน้าอยู่แล้ว” รีบว่า “เพราะแผลที่ตามคอเขาอยู่ไม่เคยถูก
ถอดออก และตอนนี้เขาก็ตายไปแล้วด้วย”

“เธอใส่เสื้อผ้าชุดที่ดีที่สุดในตู้” เจสันพูด “กางเกงสแล็คตัวโก้
สเวตเตอร์ราคาแพง เสื้อโค้ตสวยเฉียบ พยายามจะลุกขึ้นมาอีกรอบ แต่แล้ว
ไอ้สารเลวตัวหนึ่งโผล่มาและพรากทุกอย่างไปหมด”

“ตำรวจได้ตัวมันหรือยัง?”

“ล่าสุดที่ได้ข่าว ยัง แต่ทันทีที่มันถูกจับ ฉันหวังว่าพวกเขาจะเอาเชือก
ผูกไข่มันแล้วจับโยนไว้กับชื่อ”

* Christopher Reeve (ค.ศ. ๑๙๕๒-๒๐๐๔) นักแสดงชาวอเมริกัน โด่งดังจากการรับบท
ซูเปอร์แมน ประสบอุบัติเหตุตกจากหลังม้าระหว่างแข่งขันขี่ม้าในปี ๑๙๙๕ และกลายเป็นอัมพาต
นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

คืนต่อมา ตอนที่เข้าไปส่งตัวคนไข้ที่มีอาการเส้นเลือดในสมองแตกเฉียบพลัน
ที่โรงพยาบาลโคเนอร์เมโมเรียล ทั้งคู่ถือโอกาสสอบถามอาการของมาร์ติน สโตเวอร์
เธออยู่ในห้องไอซียู สมองแสดงสัญญาณว่าทำงานได้มากขึ้น ซึ่งบ่งบอกว่าเธอ
กำลังจะได้สติในเร็ววันนี้ เมื่อเธอฟื้น ใครสักคนจะต้องบอกข่าวร้ายกับเธอ เธอ
จะเป็นอัมพาตตั้งแต่ช่วงอกลงไปนับจากวันนี้

รีอบ มาร์ติน ได้แต่ดีใจที่เขาไม่ต้องทำหน้าที่นี้

และจนบัดนี้ ชายคนที่สื่อขนานนามว่า ฆาตรกรเมอร์เซเดส ยังคงลอยนวล

7

UNSIAN 2096

เสียงกร๊ากก แต่ก็ดังขึ้นในกระเป๋ากางเกงฮอดเจส ตามมาด้วยเสียงเด็กชายกลุ่มหนึ่งไฮโยไฮร้องอย่างพร้อมเพรียงกัน “โฮมรัน!”

ฮอดเจสสะดุ้งเหวี่ยงบนเก้าอี้ นายแพทย์สตาโมสเป็นส่วนหนึ่งขององค์กรลับที่ประกอบด้วยนายแพทย์รวมสี่คน และเข้าวันจันทร์นี้ ในห้องรมมีคนมารอพบหมอเต็มห้อง ตอนนั้นทุกคนหันมามองเขาเป็นตาเดียว ฮอดเจสรู้สึกไบบนาร้อนวูบ “โทษทีครับ” เขาพูดโดยไม่เจาะจงว่ากับคนหนึ่งคนใด “มีข้อความเข้านะครับ”

“เข้าซะดังเลยนะ” หญิงชราคนหนึ่งซึ่งมีผมหงอกบางและเหนียงใต้คาง ยานคล้อยแสดงความเห็น เธอทำให้ฮอดเจสรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเด็กเล็กๆ ทั้งที่ในความเป็นจริงเขาใกล้จะแตะเจ็ดสิบในอีกไม่นานนี้แล้ว แต่ไม่ว่าอย่างไร เขาก็มีความทันโลกในเรื่องมารยาทการใช้โทรศัพท์มือถือ “คุณควรเบาล้างเวลาอยู่ในที่สาธารณะแบบนี้ หรือไม่ก็ปิดเสียงไปเลย”

“แน่นอนครับ แน่นอนครับ”

เธอก็อ่านนิยายปกอ่อนของตัวเองต่อ (ฟิฟตี้เชดส์ออฟเกรย์ และดูจากสภาพเยินๆ ของหนังสือ เธอไม่ได้เพิ่งอ่านรอบนี้เป็นรอบแรก) ฮอดเจสหยิบไอโฟนออกจากกระเป๋า ข้อความมาจากฟิท ฮันท์ลีย์ อดีตคู่หูสมัยฮอดเจสยังเป็นตำรวจ ทุกวันนี้ฟิทใกล้ถึงเวลาที่จะต้องปลดระวางแล้วเช่นกัน ไม่น่าเชื่อ แต่เป็นความจริงสิ้นสุดการเฝ้าระวัง พวกตำรวจเรียกช่วงเวลานี้ว่าอย่างนั้น แต่ฮอดเจสพบว่า เป็นไปไม่ได้เลยที่จะเลิกเฝ้าระวัง ทุกวันนี้เขามีบริษัทเล็กๆ ที่มีหุ้นส่วนสองคน ชื่อไฟน์เดอร์สคิฟเพอร์ส ฮอดเจสเรียกตัวเองว่า นักสืบหาคนหายอิสระ เพราะไม่กี่ปีก่อนเขาประสบปัญหาเล็กน้อย ทำให้ขาดคุณสมบัติในการยื่นเรื่องขอใบอนุญาตนักสืบเอกชน ในเมืองนี้คนที่จะเป็นนักสืบเอกชนได้จะต้องผ่านการ

ขึ้นทะเบียนอย่างเป็นทางการจะเป็นกิจจะลักษณะ แต่ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ือนักสืบเอกชนนั่นแหละ
อย่างน้อยก็ในบางครั้ง

โทรกลับด้วย เคอร์มิท ตอนที่สี่ เรื่องสำคัญ

เคอร์มิทคือชื่อต้นจริง ๆ ของฮอดเจส กับคนส่วนใหญ่เขาจะใช้ชื่อกลาง
เพื่อลดความเสี่ยงที่จะต้องเจอคุกตลกเกี่ยวกับเจ้าบทเคอร์มิท แต่พีทเรียกเขาด้วย
ชื่อนี้จนเคยปาก อดีตคูหูของเขาคิดว่ามันตลกดี

ฮอดเจสกำลังซึ้งใจว่าจะเก็บโทรศัพท์ที่ใส่กระเป๋าก่อนดีไหม (เขาปิดเสียงแล้ว
แต่ยังหาวิธีตั้งค่าโทรศัพท์เป็น **ห้ามรบกวน** ไม่ได้) เขาอาจถูกเรียกเข้าห้อง
หมอस्ताโมสได้ตลอดเวลา และอยากรีบคุยธุระให้มันจบๆ ไป เช่นเดียวกับ
คนสูงอายุส่วนใหญ่ที่เขารู้จัก ฮอดเจสไม่ชอบเข้าห้องหมอ เขารู้สึกกลัวอยู่เสมอว่า
หมออาจตรวจพบอะไรบางอย่างที่ไม่ใช่แค่ผิดปกติ แต่ผิดปกติ *มาก* แล้วอีกอย่าง
ใช้ว่าเขาจะไม่รู้ว่าอดีตคูหูอยากคุยเรื่องอะไร งานเลี้ยงเกษียณอายุราชการครั้งใหญ่
ของพีทกำลังจะมีขึ้นในสัปดาห์หน้า สถานที่จัดงานคือโรงแรมเรนทรีอินน์ซึ่งอยู่
ออกไปทางนอกเมือง ใกล้กับสนามบิน ที่เดียวกับที่เคยจัดงานเลี้ยงส่งฮอดเจส
แต่ครั้งนี้ฮอดเจสตั้งใจจะดื่มให้น้อยลงกว่าครั้งก่อนมากหรืออาจไม่ดื่มเลย เขามี
ปัญหาเรื่องการดื่มสมัยที่ยังไม่เกษียณ และมันเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ชีวิตแต่งงาน
ของเขาล่มสลาย แต่ทุกวันนี้ดูเหมือนเขาจะหมดความพิศมัยในรสชาติของสุรา
ไปเรียบร้อยแล้ว ซึ่งก็ถือว่าโล่งใจไปได้เปลาะหนึ่ง เขาเคยอ่านนิยายวิทยาศาสตร์
เรื่องหนึ่ง ชื่อ *เดอะมูนอิสอะฮาร์ชมิสเทรส* เขาไม่รู้อะไรเกี่ยวกับดวงจันทร์มากนัก
แต่พร้อมจะขึ้นให้การในศาลว่าวิสก็คือหญิงผู้ผู้เกรี้ยวกราด และสิ่งนี้เกิดขึ้นบน
โลกมนุษย์ของเรานี่เอง

ฮอดเจสพิจารณาทางเลือกที่มีอยู่ เขาคิดจะส่งข้อความกลับไปหาพีท
แต่แล้วเปลี่ยนใจและลุกขึ้น นิสัยเก่าๆ มีพลังแกร่งกล้าเกินไป

ดูจากป้ายชื่อ ผู้หญิงที่นั่งอยู่ที่โต๊ะแผนกต้อนรับคือ มาร์ลี หน้าตาของเธอ
ดูเหมือนเด็กสาววัยสิบเจ็ด เธอจิกยิ้มหวานแบบเชียร์ลีดเดอร์มาให้เขา “อีกสักครู่
คุณหมอก็คงจะมาพบคุณแล้วละ มิสเตอร์ฮอดเจส ฉันให้สัญญาณ เราเกินเวลา
อยู่นิดหน่อย วันจันทร์ก็อย่างนี้แหละค่ะ”

“วันจันทร์ วันจันทร์ อย่าได้วางใจมัน”^{*} ฮอดเจสตอบกลับไป

สีหน้าของมาร์ลีว่างเปล่า

^{*} “Monday, Monday, can't trust that day” ตอนหนึ่งในเพลง *Monday Monday* ของวง
เดอะมามส์แอนด์เดอะป๊อปส์ วงดนตรีชื่อดังในทศวรรษ ๖๐

“ผมจะออกไปข้างนอกสักครู่นะ ต้องโทรศัพท์นะ”

“ไม่มีปัญหาค่ะ” มาร์ลีว่า “แต่อยู่แถวหน้าประตูเอาไว้นะคะ ฉันจะโบกมือเรียก ถ้าคุณยังไม่กลับเข้ามาตอนที่คุณหมอฟอมให้เข้าพบแล้ว”

“แบบนั้นก็ได้รับ” ฮอดเจสหยุดยืนข้างหญิงชราคนเดิมระหว่างเดินไปที่ประตู “เล่มนี้ดีไหมครับ”

เธอยกหน้ามองเขา “ไม่ดี แต่ชวนให้กระชุ่มกระชวยเหลือเกิน”

“เคยมีคนบอกอย่างนั้นเหมือนกัน คุณดูหนังหรือยังครับ”

เธอถึงตาจ้องเขา สีหน้าทั้งแปลกใจและสอพลอใจ “มีหนังด้วยรี”

“ครับ คุณควรดูนะ”

ใช้ว่าฮอดเจสจะดูแล้ว ถึงแม้ว่าฮอลลี กิบนิย์ อดีตผู้ช่วยที่ทุกวันนี้ กลายมาเป็นหุ้นส่วนของเขา และรักการดูหนังเข้าสายเลือดนับตั้งแต่วัยเด็ก ที่มีปัญหา จะพยายามลากเขาไปดูถึงสองครั้งก็ตาม ฮอลลีคือคนตั้งเสียงเตือน เวลาซื้อความเข้าเป็นเสียงกระจกแตกและเสียงตะโกนโสมรัน เธอคิดว่ามันตลกดี และฮอดเจสก็เห็นด้วย...หมายถึงช่วงแรกนะเนะ ทุกวันนี้เขาพบว่ามันน่าปวดกะโหลกลึ้นดี เขาจะลองหาวิธีเปลี่ยนเสียงด้วยตัวเองในอินเทอร์เน็ต คุณหาได้ทุกอย่างในอินเทอร์เน็ต เขาค้นพบความจริงข้อนี้ บางอย่างที่คุณนั้นมีประโยชน์ บางอย่างน่าสนใจ บางอย่างตลกขบขัน

และบางอย่างก็เลวร้ายอย่างบัดซบ

โทรศัพท์ที่ตั้งสองครั้ง จากนั้นเสียงของอดีตคู่หูก็ดังขึ้นในหูของฮอดเจส “ฮันท์ลีย์ครับ”

ฮอดเจสพูดออกไปทันที “ตั้งใจฟังนะ เพราะหลังจากนี้อาจมีคนมาจีงถามเพื่อทดสอบนาย ไซ่ ฉันจะไปทำงานเลี้ยง ไซ่ ฉันจะพูดอะไรนิดหน่อยหลังจากที่ทุกคนกินอาหารกันเสร็จแล้ว มันจะออกแนวฮาๆ แต่ไม่เลื่อม และฉันจะเอยปากชวนทุกคนให้ดื่มฉลองเป็นคนแรก ไซ่ ฉันเข้าใจว่าทั้งเมียเก่าและกิ๊กปัจจุบันของนายจะไปทำงานด้วย แต่เท่าที่รู้มา ไม่มีใครจ้างนักเต้นระบำโป๊มาเต้นโชว์นะ ถ้าจะมีใครทำอย่างนั้น ก็คงหนีไม่พ้นฮัล คอรัลีย์ ซึ่งไอ้หมอนี้มันทึม และนายจะต้องถามเขา-”

“บิลล์ หยุด ไม่ใช่เรื่องงานเลี้ยง”

ฮอดเจสหยุดทันที ไม่ใช่แค่เพราะมีเสียงพูดจ๊อกแจ้กดังแทรกขึ้นมา และเขารู้ว่าเป็นเสียงของตำรวจ ต่อให้ฟังไม่ออกว่าคนพวกนั้นกำลังพูดอะไร แต่สิ่งที่ทำให้เขาปิดปากฉับทันทีคือการที่พีทเรียกเขาว่าบิลล์ นั่นคือสัญญาณที่บ่งบอกว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องร้ายแรง ฮอดเจสนึกถึงคอรีนน์ อดีตภรรยา ขึ้นมาเป็นคนแรกตามด้วยแอลิสันผู้เป็นลูกสาวซึ่งทุกวันนี้อยู่ที่แซนแฟรนซิสโก ต่อมาเขานึกถึงฮอลลี พระเจ้า ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับฮอลลีละก็...

“มีอะไร พีท”

“ผมอยู่ในที่เกิดเหตุซึ่งดูเหมือนจะเป็นการฆาตกรรมและฆ่าตัวตายตามผมอยากให้คุณมาดูหน่อย พามือขวาของคุณมาด้วย ถ้าเธอว่างและยินดีที่จะมาผมเกลียดที่ต้องพูดแบบนี้นะ แต่ผมคิดว่าจริงๆ แล้วเธออาจจะฉลาดกว่าคุณนิดหน่อย”

ไม่ใช่คนใกล้ตัว กล้ามท้องของฮอดเจสซึ่งก่อนหน้านี้เกร็งแน่นราวกับกำลัง

รอให้ใครสักคนมาพาต๋องนอนคลายลง แต่อาการปวดที่เกิดขึ้นตลอดเวลาและเป็นตัวการทำให้เขาต้องมาหามอสตาโมสยังคงอยู่ “เธอต้องฉลาดกว่าฉันอยู่แล้ว เพราะเธออายุน้อยกว่า เซลล์สมองของนายจะเริ่มตายเป็นหลักหลังจากที่นายอายุพันหกสิบมาแล้ว นี่คือการปรากฏการณ์ที่นายจะเจอด้วยตัวเองในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า ทำไมนายถึงอยากให้ม้าลากรถแก่ๆ อย่างฉันไปที่เกิดเหตุฆาตกรรม”

“เพราะคิดนี้อาจเป็นคดีสุดท้ายของผม เพราะมันจะกลายเป็นข่าวใหญ่ เบื่อเริ่มในหนังสือพิมพ์ และเพราะว่า...อย่าเพิ่งตัวลอยนะ เพราะผมคิดว่าความเห็นของคุณมีค่า รวมทั้งความเห็นของกิบนิย์ด้วย นอกจากนั้นคุณสองคนยังเกี่ยวข้องกับคดีนี้ในแบบที่ค่อนข้างจะพิสดารอยู่ มันอาจเป็นแค่เรื่องบังเอิญก็ได้ แต่ผมยังไม่แน่ใจร้อยเปอร์เซ็นต์”

“เกี่ยวข้องยังไง”

“คุณพอคุ้นชื่อมาร์ติน สโตเวอร์ บ้างไหม”

เป็นเวลาครู่หนึ่งที่ฮอดเจสพบว่าเขาไม่คุ้นชื่อนี้ แต่แล้วเขาก็นึกออก เข้าวันหนึ่งในปี ๒๐๐๔ ซึ่งมีหมอกลงจัด คนบ้าที่ชื่อเบรดี ฮาร์ทล์ฟิลด์ ขับรถเมอร์เซเดสเบนซ์ที่ขโมยมาพุ่งชนคนทางานกลุ่มใหญ่ที่ศูนย์ประชุมในย่านดาวน์ทาวน์ ฮาร์ทล์ฟิลด์ฆ่าคนไปแปดคนและทำให้บาดเจ็บสาหัสอีกสิบห้า ระหว่างการสืบสวนเจ้าหน้าที่สืบสวนเค. วิลเลียม ฮอดเจส และเจ้าหน้าที่สืบสวนปีเตอร์ ฮันท์ลีย์ สัมภาษณ์ผู้คนมากมายที่อยู่ทีนั้นในเวลาเข้ามิดของวันนั้น รวมไปถึงผู้ที่ได้รับบาดเจ็บและรอดตายทุกคน ในจำนวนนี้ มาร์ติน สโตเวอร์ เป็นคนที่คุยด้วยยากที่สุด และไม่ใช่แค่เพราะริมฝีปากของเธอเป็นแผลฉกรรจ์จนไม่เหลือเค้าเดิม ส่งผลให้ไม่มีใครเข้าใจสิ่งที่เธอพูด ยกเว้นแม่ของเธอ แต่เพราะสโตเวอร์ยังเป็นอัมพาตตั้งแต่ช่วงอกลงไปด้วย ในเวลาต่อมา ฮาร์ทล์ฟิลด์เขียนจดหมายนิรนามถึงฮอดเจส ในจดหมายไ่หมอนั้นเรียกเธอว่า “หัวเสียอยู่บนท่อนไม้” และสิ่งที่ทำให้คำเรียกขานนี้โดดเด่นเป็นพิเศษคือ มีความจริงอันโหดร้ายแฝงอยู่ในมุกตลกที่น่ารังเกียจนั้น

“ฉันนึกไม่ออกว่าคนที่ เป็นอัมพาตทั้งแขนและขาจะกลายเป็นฆาตกรได้อย่างไร ฟิท...ยกเว้นว่าจะเป็นตัวละครตัวหนึ่งในซีรีส์ *ক্রিমিনอลมายด์* ส่นะนะ เพราะฉะนั้นฉันสันนิษฐานว่า -”

“ใช่ คนแม่เป็นคนลงมือ เธอจัดการสโตเวอร์ก่อน แล้วก็ฆ่าตัวตายตามตกลงคุณจะมาไหม”

ฮอดเจสไม่ลังเลแม้แต่นิดเดียว “ไปสิ ฉันจะแวะรับฮอลลีระหว่างทาง บอกที่อยู่มา”

“๑๖๐๑ ถนนฮิลล์ที่อปคอร์ท แอเวร็จ์เดล”

ริคค์เดลเป็นย่านชุมชนแถบชานเมืองที่อยู่ทางทิศเหนือของเมือง ความ
หรุหรานั้นเทียบไม่ได้กับชุการ์ไฮด์ส แต่ก็ยังจัดเป็นย่านที่น่าอยู่

“ฉันจะไปถึงที่นั่นภายในสี่สิบนาที ถ้าฮอลลีมาถึงออฟฟิศแล้วนะ”

และฮอลลีจะต้องมาถึงออฟฟิศแล้วแน่นอน เธอจะมานั่งที่โต๊ะทำงานก่อน
แปดโมงเช้าแทบทุกวัน บางวันเจ็ดโมงด้วยซ้ำ และเธอมีแนวโน้มที่จะอยู่ไปเรื่อยๆ
จนกว่าฮอดเจสจะตะโกนไล่ให้กลับบ้าน ทาอาหารเย็นกินชะ เปิดคอมพิวเตอร์
ดูหนังสักเรื่อง ฮอลลี กิบนิย์ คือเหตุผลหลักที่บริษัทไฟน์เดอร์สคิฟเพอร์ส
ยังคงทำกำไรได้บ้าง เธอเป็นอัจฉริยะด้านการบริหารจัดการองค์กร เป็นเซียน
คอมพิวเตอร์ และงานคือชีวิตของเธอ เอ่อ รวมถึงฮอดเจสกับครอบครัวโรบินสัน
ด้วย โดยเฉพาะสองพี่น้องเจอโรมกับบาร์บารา โรบินสัน ครั้งหนึ่งแม่ของเจอโรม
กับยายหนูบาร์บี้เรียกฮอลลีว่า สมาชิกกิตติมศักดิ์ของครอบครัวโรบินสัน ใบหน้า
ของฮอลลีเปล่งประกายราวกับดวงอาทิตย์ยามบ่ายในฤดูร้อนทันทีที่ได้ยินคำพูดนั้น
ทุกวันนี้เธอทำสีหน้าแบบนั้นบ่อยกว่าเมื่อก่อน แต่ก็ยังไม่มากพอเท่ากับที่ฮอดเจสหวัง

“เยี่ยมเลย เคิร์ม ขอขอบคุณนะ”

“ศพถูกเคลื่อนย้ายออกไปหรือยัง”

“กำลังไปที่ห้องดับจิตระหว่างที่เราคุยกันอยู่นี่ แต่ไอซีซีมีรูปถ่ายทั้งหมด
ในไอแพด” พิทกำลังพูดถึงอิชาเบลล์ เจย์นส์ ซึ่งกลายมาเป็นคู่หูของเขาหลังจาก
ฮอดเจสเกษียณ

“ตกลง ฉันจะหิวเอแคลร์ไปฝากนายสักชิ้นด้วย”

“ที่นี่มีขนมมณเฑียรเพียบอยู่แล้ว ว่าแต่ตอนนี้คุณอยู่ที่ไหน”

“ไม่สำคัญหรอก ฉันจะไปที่นั่นให้เร็วที่สุด”

ฮอดเจสวางสาย จากนั้นเร่งฝีเท้าไปตามทางเดิน ตรงไปที่ลิฟต์

๓

ในที่สุดคนไข้ที่มีนัดกับหมอस्ताโมสตอนแปดโมงสี่สิบห้า ก็กลับออกมาจากห้องตรวจทางด้านหลัง มีสเตอร์ฮอดเจสนัดไว้เก้าโมง และตอนนี้เวลาล่วงเลยไปเก้าโมงครึ่งแล้ว ผู้ชายที่น่าสงสารคนนั้นอาจรู้สึกหงุดหงิดที่ต้องมาเกรวรวรอนี่นี้ จึงเริ่มทำธุระปะปังต่างๆที่ต้องทำในวันนี้เพื่อไม่ให้เสียเวลา เธอมองออกไปที่โถงด้านนอกและเห็นว่าเขากำลังพูดโทรศัพท์

เธอลุกจากโต๊ะและออกไปแอบดูห้องทำงานของหมอस्ताโมส เจ้าของห้องนั่งอยู่ที่โต๊ะ มีแฟ้มอันหนึ่งกางอยู่ตรงหน้า ชื่อ **เคอร์มิท วิลเลียม ฮอดเจส** ที่ปริ้นต์ด้วยคอมพิวเตอร์ติดอยู่บนแฟ้ม หมอस्ताโมสกำลังอ่านอะไรสักอย่างในนั้น พร้อมกับยกมือขวาขมับราวกับรู้สึกปวดหัว

“คุณหมอस्ताโมสคะ จะให้ฉันเรียกมีสเตอร์ฮอดเจสเข้ามาเลยไหมคะ”

เขาเงยหน้ามองเธอ สะดุ้งเล็กน้อย และตัวดสายตาไปมองนาฬิกาบนโต๊ะทำงาน “โอ พระเจ้าช่วย เรียกเข้ามาเลย วันจันทร์นี่มันเฮงซวยจริงๆเนอะ”

“อย่าได้วางใจมันค่ะ” เธอว่าและหันหลังเพื่อจะเดินกลับ

“ผมรักงานของผมนะ แต่เกลียดหน้าที่ในส่วนนี้เป็นบ้า” หมอस्ताโมสพูดครวญมาร์ลีเป็นฝ่ายสะดุ้งบ้าง เธอหันกลับไปมองเขา

“อย่าสนใจเลย ผมแค่รำพึงกับตัวเองเท่านั้นแหละ ไปตามเขาเข้ามาเถอะ จะได้จัดการให้มันจบๆไป”

มาร์ลีมองออกไปที่โถงด้านนอก และเห็นประตูลิฟต์ที่สุดทางเดินอีกฝั่ง ปิดลงพอดี

ฮอดเจสโทร. หาฮอลลี่จากลานจอดรถข้างศูนย์การแพทย์ และเมื่อเขาไปถึงอาคารเทอร์เนอร์บนถนนโลวเออร์มาร์ลโบโรห์ซึ่งเป็นที่ตั้งของออฟฟิศ ก็พบว่าฮอลลี่ออกมายืนรอหน้าตึกแล้ว เธอวางกระเป๋าสะพายไว้กับพื้นระหว่างเท้าทั้งสองที่สวมรองเท้าแบบส้นภาพ นีคือฮอลลี่ กิบเนีย ตอนนี้อายุของเธอล่วงเข้าสี่สิบตอนปลาย รูปร่างค่อนข้างสูงและผอมเพรียว ผมสีน้ำตาลมักจะรวบตึงและเกล้าเป็นมวยไว้เสมอ เข้านี้เธอสวมเสื้อกันหนาวนอร์ฟเวจตัวพองๆพร้อมทั้งดึงฮู้ดขึ้นมาคลุมศีรษะ ล้อมใบหน้าเล็กๆของเธอไว้ ฮอดเจสคิดว่าคนส่วนใหญ่จะอธิบายหน้าตาของฮอลลี่ว่า เป็นใบหน้าเรียบๆไม่มีอะไรสะดุดตา แต่รอให้คนพวกนั้นเห็นดวงตาคู่สวยและเต็มไปด้วยความเฉลียวฉลาดของเธอเสียก่อนเถอะ อย่างไรก็ตาม เวลาที่จะสำรวจดวงตาของเธออาจมีไม่มากนัก เพราะโดยปกติฮอลลี่ กิบเนีย จะไม่สบตาใคร

ฮอดเจสขับรถพริอัสเข้าไปเทียบขอบถนน ฮอลลี่รีบพุ่งขึ้นรถ ถอดถุงมือออก และยื่นมือทั้งสองออกไปยังลมอุ่นๆ จากช่องปล่อยความร้อนทางฝั่งผู้โดยสาร “คุณใช้เวลาานเหลือเกินกว่าจะมาถึงที่นี่ได้”

“สิบห้านาที ผมขับมาจากอีกฟากของเมืองและเจอไฟแดงมาตลอดทาง”

“สิบแปดนาที” ฮอลลี่แย้ง ขณะที่ฮอดเจสบังคับรถกลับเข้าสู่การจราจรบนท้องถนน “เพราะคุณเหยียบไป ซึ่งไม่ได้ช่วยอะไรทั้งนั้น ต่อให้คุณขับด้วยความเร็วคงที่ที่ยี่สิบไมล์ต่อชั่วโมง คุณก็ยังจะติดไฟแดงเหมือนเดิมอยู่ดี เพราะมันถูกตั้งเวลาเอาไว้แล้ว ฉันบอกคุณเรื่องนี้ตั้งไม่รู้กี่ครั้ง ที่นี่เล่ามา หมอว่ายังไงบ้าง ผลตรวจของคุณผ่านฉลุยหรือเปล่า”

ฮอดเจสพิจารณาตัวเลือกที่มีอยู่ ซึ่งก็มีแค่สองตัวเลือกหนึ่ง บอกความจริง หรือสอง หลบเลี่ยง ฮอลลี่เป็นคนซื่อซื่อให้เขาไปหาหมอเพราะเขามีอาการ

แปลกๆ ในช่องทาง ช่วงแรกแล้วรู้สึกอึดอัด แต่ทุกวันนี้มีอาหารปุดเพิ่มเข้ามาด้วย สอลลีอาจมีปัญหาเรื่องบุคลิกภาพ แต่เธอเป็นนักเข้าซื้อตัวฉฉฉฉ บางครั้งเธอทำให้เขานึกถึงสุนัขเวลาที่พวกมันเห็นกระดูก

“ผลยังไม่ส่งกลับมา” แบบนี้ไม่เข้าข่ายโกหก สอดเจสบอกตัวเอง เพราะผลยังไม่ถูกส่งกลับมาที่ฉัน

สอลลีมองเขาอย่างเคลือบแคลงระหว่างที่เขาขบรตขึ้นทางด่วนสายข้ามเมือง สอดเจสเกลียดเวลาที่เธอมองเขาแบบนี้

“ผมจะกลับไปหาหมอหลังจากเสร็จธุระทางนี้แล้ว” เขาว่า “เชื่อผมสิ”

“ฉันเชื่อคุณ” เธอบอกเขา “ฉันเชื่อคุณอะ บิลล์”

คำพูดนี้ยังทำให้เขารู้สึกแย่

เธอก็ลงไปเปิดกระบะเป่าและหยิบไอแพ็ดออกมา “ฉันค้นข้อมูลบางอย่างระหว่างที่รอคุณ คุณอยากฟังไหม”

“ว่ามาเลย”

“มาร์ติน สโตเวอร์ อายุห้าสิบตอนที่เบรดี ฮาร์ธฟิลด์ ทำเธอพิการ ซึ่งเท่ากับปัจจุบันเธออายุห้าสิบหก ฉันเดาว่าที่จริงเธออาจจะห้าสิบเจ็ดแล้วก็ได้ แต่เนื่องจากตอนนี้เพิ่งจะเดือนมกรา เพราะฉะนั้นโอกาสที่จะเป็นอย่างนั้นจึงมีน้อยมาก คุณเห็นด้วยไหม”

“โอกาสน้อยจริงๆ”

“ตอนที่เกิดเหตุการณ์ที่ศูนย์ประชุม เธออยู่กับแม่ที่บ้านหลังหนึ่งบนถนนซีคามอร์ ไม่ไกลจากบ้านที่เบรดี ฮาร์ธฟิลด์ อาศัยอยู่กับแม่ของเธอ ซึ่งค่อนข้างจะเป็นเรื่องตลกร้ายทีเดียว พอมาคิดดูแล้ว”

และยังใกล้กับบ้านที่ทอม ชาวเบอร์ส และครอบครัวอาศัยอยู่ด้วย สอดเจสคิดในใจ ไม่นานมานี้เขากับซอลลีทำคดีหนึ่งซึ่งเกี่ยวข้องกับครอบครัวชาวเบอร์ส และคดีนั้นมีความเชื่อมโยงกับเหตุการณ์ที่หนังสือพิมพ์ท้องถิ่นเรียกว่า เหตุสังหารหมู่เมอร์เซเดส เช่นกัน ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวโยงกันไปหมด และส่วนที่แปลกที่สุดอาจเป็นเรื่องที่ว่า รถที่ฮาร์ธฟิลด์ใช้เป็นอาวุธสังหาร แท้จริงแล้วก็คือรถของลูกพี่ลูกน้องของซอลลี กิบเนีย

“หญิงชราคนหนึ่งกับลูกสาวที่พิการ พวกเธอพาตัวเองก้าวกระโดดจากที่อยู่อาศัยในย่านที่ตั้งชื่อถนนตามชื่อต้นไม้ มาอยู่ในย่านคนมีอันจะกินอย่างริดจ์เดลได้อย่างไร”

“เงินประกัน มาร์ติน สโตเวอร์ ทำประกันเอาไว้เป็นวงเงินที่สูง และไม่ใช่ว่าหนึ่งหรือสองฉบับ แต่ถึงสามฉบับเลยทีเดียว เธอเป็นพวกบ้าทำประกัน”

ฮอดเจสอดคิดไม่ได้ว่า ถ้าจะมีใครสักคนที่พูดประโยคนี้และฟังดูน่าเชื่อถือ คนคนนั้นก็ต้องเป็นฮอลลี “มีบทความหลายชิ้นเขียนถึงชีวิตของเธอหลังจาก เหตุการณ์วันนั้น เพราะเธออาการหนักที่สุดในบรรดาทุกคนที่รอดตาย จากที่เธอ ให้สัมภาษณ์ไว้ เธอรู้ว่าถ้าวันนั้นไม่ได้งานที่ศูนย์ประชุม เธอจะต้องเริ่มเอา เงินประกันออกมาใช้ทีละฉบับ เพราะที่สุดแล้วเธอก็เป็นผู้หญิงตัวคนเดียวที่ต้อง เลี้ยงดูแม่ที่เป็นม่ายและไม่ได้ทำงาน”

“แต่สุดท้ายแม่ก็กลายเป็นคนที่ต้องมาดูแลเธอ”

ฮอลลีพยักหน้า “แปลกมากเลยนะ เสร้ามากด้วย แต่อย่างน้อยพวกเธอ ก็มีหลักประกันด้านการเงิน ซึ่งเป็นจุดประสงค์หลักที่คนเราทำประกัน มันทำให้ สองแม่ลูกสามารถยกฐานะขึ้นมาอยู่อีกระดับในโลกเลยด้วยซ้ำ”

“ใช่” ฮอดเจสว่า “และตอนนี้ก็ออกนอกโลกไปแล้ว”

ฮอลลีไม่ตอบอะไร ทางออกริตซ์เดลอยู่ข้างหน้า ฮอดเจสหักพวงมาลัย ไปทางนั้น

พี ที อี น์ ที ลี ย์ อ้วนขึ้น พุงล้นออกมาเหนือหัวเข็มขัด แต่อีซาแบลล์
เจย์นส์ ยังคงดูสะกดตาในชุดกางเกงยีนเข้ารูปสืตกับเสื้อคลุมสีน้ำเงิน ดวงตา
สีเทาอ่อนของเธอเลื่อนจากฮอตเจสไปจับที่ฮอลลี่ จากนั้นกลับมาที่ฮอตเจสอีก

“คุณพอมลงนะ” เธอตั้งข้อสังเกต คำพูดนี้เป็นได้ทั้งคำชมและคำตักเตือน

“เรามีปัญหาเรื่องท้องนะ ก็เลยต้องไปตรวจ” ฮอลลี่อธิบาย “ผลควรจะ
ออกวันนี้ แต่ว่า—”

“เราอย่าคุยเรื่องนั้นกันเลย ฮอลลี่” ฮอตเจสแทรกขึ้น “เราไม่ได้มาที่นี่
เพื่อขอคำปรึกษาทางการแพทย์นะ”

“คุณสองคนซักจะเหมือนคู่แต่งงานที่อยู่กินกันมานานเข้าไปทุกวันแล้วนะ”
อิซซี่ว่า

ฮอลลี่ตอบเป็นงานเป็นการ “ถ้าฉันกับบิลล์แต่งงานกัน ความสัมพันธ์
เรื่องงานของเราจะเสีย”

พีทหัวเราะออกมาทันที ฮอลลี่มองเขาอย่างงุนงงขณะที่ทั้งหมดก้าวเข้าไป
ในบ้าน

บ้านถูกออกแบบเป็นแนวเคพคอต ทรงกว้าง หลังคาต่ำ แต่ดูหรูหรา
และแม้ว่าจะตั้งอยู่บนยอดเขาและอากาศวันนี้ค่อนข้างหนาว แต่ภายในบ้าน
กลับร้อนตับแลบ ทั้งสี่หยิบถุงมือกับถุงเท้าแบบบางขึ้นมาใส่ที่โถงประตู เหมือน
เมื่อก่อนเบีย ฮอตเจสคิดในใจ ราวกับฉันไม่เคยจากมันไปไหน

ในห้องนั่งเล่นมีภาพวาดรูปเด็กหญิงตาโตแขวนอยู่บนผนังด้านหนึ่ง ผนัง
อีกด้านเป็นที่อยู่ของทีวีจอยักษ์ แก้วอันมั่วตัวหนึ่งตั้งอยู่หน้าเครื่องทำความร้อน
และมีโต๊ะรับแขกวางอยู่ข้างๆ บนโต๊ะมีนิตยสารว่าด้วยเรื่องราวของคนดังอย่าง
โอเค! กับหนังสือพิมพ์ขายข่าวซุบซิบ อินไซด์วิววางเรียงกันเป็นรูปพัดอย่างเป็น

ระเบียบ พรหมกลางห้องมีรอยบุ๋มลึกปรากฏขึ้นสองจุด ฮอดเจสคิดว่ามันอาจเป็นตำแหน่งที่สองแม่ลูกนั่งดูทีวีด้วยกันในช่วงเย็น หรืออาจจะทั้งวันเลยก็ได้ แม่หนึ่ง แก้อั้วนม มาร์ทีนนั่งรถเข็น ดูจากร่องรอยที่เกิดขึ้น รถเข็นของเธอคงมีน้ำหนักประมาณสักหนึ่งตัน

“คนแม่ชื่ออะไร” ฮอดเจสถาม

“เจนนิส เอลเลอร์ตัน เจมส์ สามีของเธอ ตายไปตั้งแต่ยี่สิบปีก่อน จากคำให้การของ...” พิตเป็นพวกหัวเก่าเช่นเดียวกับฮอดเจส เขาพอสุดแทนที่จะเป็นไอแพด และตอนนี้กำลังดูข้อมูลจากโน้ต “จากคำให้การของอิวอนน์ คาร์สแตรัส เธอกับพยาบาลผู้ช่วยอีกคน คือจอร์จินา รอสส์ เป็นคนมาพบศพตอนที่มาถึงที่นั่นเมื่อเช้า ก่อนหกโมงเล็กน้อย มิสซิสเอลเลอร์ตันจ่ายเงินให้ทั้งคู่เพื่อให้มาทำงานตั้งแต่เช้าตรู่ ผู้หญิงที่ชื่อรอสส์ไม่ได้ให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์กับเรามากเท่าไร—”

“เธอเสียขวัญจนพูดไม่รู้เรื่อง” อิชชี้อธิบาย “แต่คาร์สแตรัสยังควบคุมตัวเองได้ เธอตั้งสติและโทรแจ้งตำรวจทันทีที่รู้ว่ามียะไรเกิดขึ้น เรามาถึงที่นั่นตอนหกโมงสี่สิบนาที”

“มิสซิสเอลเลอร์ตันอายุเท่าไร” ฮอดเจสถามต่อ

“ตอนนี้ยังไม่ทราบแน่ชัด” พิตตอบ “แต่ไม่ใช่สาวรุ่นๆ แล้วแน่นอน”

“เธออายุเจ็ดสิบเก้า” ฮอลลีตอบแทน “ฉันค้นดูรายงานข่าวระหว่างที่รอบิลล์มารับ มีข่าวหนึ่งบอกว่าเธออายุเจ็ดสิบสามตอนที่เกิดเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ศูนย์ประชุม”

“รากเลือดสุดๆ เลยนะที่ต้องมาดูแลลูกสาวที่พิการทั้งแขนและขาในวัยขนาดนี้” ฮอดเจสว่า

“แต่สุขภาพของแกยังดีอยู่นะ” อีซาเบลล์พูด “อย่างน้อยก็ตามที่คาร์สแตรัสบอกเรา แกยังแข็งแรง และมีคนมาช่วยงานหลายคน แกแบกค่าใช้จ่ายตรงนี้ไหวเพราะ—”

“...ได้เงินจากประกัน” ฮอดเจสต่อให้ “ฮอลลีบอกผมแล้วว่าระหว่างที่น้องรถมาด้วยกัน”

อิชชี้เหลือบมองฮอลลีแวบหนึ่ง แต่ฮอลลีไม่ทันสังเกต เพราะมัวแต่พินิจพิเคราะห์สภาพของห้องนั้น เดินสำรวจตามจุดต่างๆ สูดจมูกฟุดฟิด และยื่นมือออกไปที่พนักรั้วอั้วนมของมิสซิสเอลเลอร์ตัน ฮอลลีมีปัญหาเรื่องการควบคุมอารมณ์ บางครั้งเธอจะเฝื่องผางชนิดที่ทำให้คนอื่นหายใจไม่ทั่วท้อง แต่ขณะเดียวกันเธอก็มีประสาทสัมผัสที่ไวอย่างหาตัวจับได้ยาก

พิตเล่าให้ฮอดเจสฟังต่อ “เธอมีพยาบาลผู้ช่วยสองคนมาช่วยงานช่วงเช้า

สองคนช่วงบ่าย และอีกสองคนช่วงค่ำ เป็นอย่างนี้ตลอดทั้งเจ็ดวันในหนึ่งสัปดาห์ ทุกคนมาจากบริษัทเอกชนที่ชื่อว่า...” พิตดูสมุดอีก “โฮมเฮลเปอร์ส คนพวกนี้จะรับผิดชอบงานในส่วนที่ต้องออกแรงหนักๆ ทั้งหมด นอกจากนั้นยังมีแม่บ้านอีกคน ชื่อแนนซี อัลเดอร์สัน แต่ชัดเจนว่าช่วงนี้เธอลาหยุด มีข้อความเขียนไว้บนปฏิทินในห้องครัวว่า แนนซีไปหมู่บ้านซากรินฟอลส์ และลากเส้นยาวมาจนถึงวันนี้ วันอังคาร แล้วก็วันพุธ”

ชายสองคนที่สวมถุงมือกับถุงเท้ายางเดินมาตามทางเดิน คาดว่าเดินมาจากพื้นที่ส่วนที่เป็นที่อยู่ของมาร์ทีน สโตเวอร์ ผู้ล่องลับ ทั้งคู่ยกกล่องเก็บหลักฐานมาด้วย

“เราจัดการห้องนอนกับห้องน้ำเรียบร้อยแล้วครับ” หนึ่งในสองคนพูด

“เจออะไรไหม” อิซซี้ถาม

“ตามที่คาดนั่นแหละครับ” อีกคนตอบ “เราพบผมหอกจำนวนหนึ่งในอ่างอาบน้ำ ซึ่งไม่แปลกอะไร ดูจากการที่หญิงชราทิ้งตัวลงไปโน้น นอกจากนั้นเรายังพบอุจจาระในอ่างด้วย แต่เป็นแค่คราบ ซึ่งก็เป็นสิ่งที่คาดไว้แล้วเช่นกัน” เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานอธิบายเพิ่มเมื่อเห็นสีหน้างุนงงของฮอดเจส “เธอสวมกางเกงในผ้าอ้อมเอาไว้ครับ ผู้หญิงคนนี้ทำการบ้านมาดีทีเดียวละ”

“อูย” ฮอลลีอุทาน

เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานคนแรกพูดต่อ “เราพบเก้าอี้สำหรับนั่งอาบน้ำตัวหนึ่ง แต่ตั้งอยู่ตรงมุมห้อง และมีผ้าขนหนูกองหนึ่งวางทับส่วนที่เป็นที่นั่ง ดูเหมือนเก้าอี้ตัวนี้จะไม่เคยถูกใช้งาน”

“ทั้งสองคนคงใช้วิธีอาบน้ำด้วยฟองน้ำ” ฮอลลีแสดงความเห็น

เธอยังคงมีสีหน้าขะเขวข่ง ถ้าไม่ใช่เพราะนึกภาพกางเกงในผ้าอ้อม ก็อาจเป็นเพราะอึในอ่างอาบน้ำ แต่ขณะเดียวกันเธอก็ยังสอส่ายสาวยตาไปทั่ว เธออาจเอ่ยปากถามอะไรขึ้นมาสักหนึ่งหรือสองคำถาม หรือแสดงความเห็นอะไรสักอย่าง แต่ส่วนใหญ่แล้วเธอจะอยู่ของเธองีบๆ ฮอลลีจะรู้สึกไม่ปลอดภัยเวลาที่ได้อยู่กับผู้คน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานที่ปิดล้อม แต่ฮอดเจสรู้จักเธอดี อย่างน้อยก็ดีที่สุดเท่าที่ใครสักคนจะรู้จักเธอได้ และเขาดูออกว่าตอนนี้เธอกำลังตื่นตัวเต็มที่

หลังจากนี้ฮอลลีจะเริ่มพูด และเขาจะฟังอย่างตั้งใจ ตอนที่ทาคิซาเบร์สด้วยกันเมื่อปีก่อน เขาเรียนรู้ว่าการฟังสิ่งที่ฮอลลีพูดจะให้ผลตอบแทนที่คุ้มค่าเสมอ เพราะฮอลลีเป็นคนคิดนอกกรอบ บางครั้งนอกออกไปไกลมาก นอกจากนั้นลางสังหรณ์ของเธอแต่ละอย่างยังค่อนข้างแปลก และแม้ว่าโดยพื้นฐานแล้วฮอลลีจะเป็นคนซื่อๆ ซึ่งพระเจ้าทรงรู้ว่าเธอมีเหตุผลที่จะเป็นอย่างนั้น แต่ขณะเดียวกัน

เธอก็มีลูกชืดและสามารถลุกขึ้นมากล้าบ้านได้เหมือนกัน ฮอลลีคือตัวการที่ทำให้เบรดี ฮาร์ธฟิลด์ หรือที่รู้จักกันในอีกชื่อหนึ่งว่า มิสเตอร์เมอร์เซเดส ต้องย้ายนิवासสถานไปอยู่ที่เลคส์รีเจียน คลินิกผู้ป่วยบาดเจ็บร้ายแรงทางสมองของโรงพยาบาลโคเนอร์เมโมเรียลจนทุกวันนี้ เธอใช้ถุงเท้าบรรจุลูกเหล็กพาดกะโหลกศีรษะของฮาร์ธฟิลด์ ก่อนที่ไฉ้วัยร้ายจะมีโอกาสสร้างหายนะที่วินาศสันตะโรยิ่งกว่าเหตุการณ์ที่ศูนย์ประชุมหลายเท่าตัว ทุกวันนี้ฮาร์ธฟิลด์มีชีวิตอยู่ในโลกโพลีเพลล์ ซึ่งเป็นคำที่หัวหน้าแผนกประสาทวิทยาของคลินิกใช้เรียกผู้ป่วยที่อยู่ในภาวะ“เป็นผักถาวร”

“คนที่แขนขาเป็นอัมพาตสามารถอาบน้ำได้นะ” ฮอลลีขยายความ “แต่มันยากเพราะอุปกรณ์ช่วยชีวิตทั้งหลายที่ติดอยู่ตามตัวพวกเขา เพราะฉะนั้นส่วนใหญ่ก็เลยใช้วิธีอาบน้ำด้วยฟองน้ำ”

“เข้าไปในครัวกันดีกว่า ในนั้นอากาศโปร่งกว่านี้” พี่สาว จากนั้นทั้งหมดก็ย้ายไปที่ครัว

สิ่งแรกที่ฮอดเจสสังเกตเห็นทันทีที่ก้าวเข้าไปในห้องนั้นคือที่พักผ่อน มีจานวางอยู่ตรงนั้นแค่หนึ่งใบ บนจานมีอาหารมื้อสุดท้ายของมิสซิสเอลเลอร์ตันที่ถูกปล่อยทิ้งไว้จนแห้งติดจาน เคาน์เตอร์ครัวเงวับ และพื้นห้องดูสะอาดพอที่จะใช้เป็นที่นั่งกินอาหาร ฮอดเจสเดาว่าห้องนอนของมิสซิสเอลเลอร์ตันบนชั้นสองจะได้รับการดูแลอย่างเป็นระเบียบเช่นกัน เธออาจดูฝุ่นบนพรมเองด้วยซ้ำ ฮอดเจสนึกถึงกางเกงในผ้าอ้อมชิ้นมาอีก ผู้หญิงคนนี้ดูแลในส่วนที่เธอดูแลได้ ในฐานะที่ครั้งหนึ่งเคยคิดฆ่าตัวตายอย่างจริงจัง ฮอดเจสคิดว่าเขาเข้าใจเธอ